

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Imex Group s.r.o.**, se sídlem Milíčova 1343/16, Ostrava, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí o rozkladu ministra průmyslu a obchodu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 44486/07/07400/01000, ve věci nevydání licence k vývozu vojenského materiálu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2008, č. j. 11 Ca 132/2008 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Stěžovatel **je povinen** zaplatit účastníku řízení **Imex Group s.r.o.**, se sídlem Milíčova 1343/16, Ostrava, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2856 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“ či „správní orgán“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 44486/07/07400/01000, jímž byl zamítnut

rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu ze dne 30. 10. 2007, č. j. 27828/07/07430/07400. Předmětným rozhodnutím neudělil žalovaný správní orgán podle ust. § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), stěžovateli licenci pro vývoz vojenského materiálu – 150 000 kusů nábojů 9x18 (Makarov) do Afghánistánu.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že městský soud se pouze okrajově zabýval otázkou právní vazby mezi zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), a ust. § 38 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v důsledku čehož nesprávně posoudil postup žalovaného. Stěžovatel zdůrazňuje, že prvostupňový správní orgán vycházel z ust. § 6 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, ve spojení s ust. § 58 téhož zákona. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nepředložil oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci, nepatří do kategorie osob, které mají přístup k utajované informaci všech stupňů utajení bez platného osvědčení fyzické osoby, není osobou ve smyslu ust. § 58 odst. 1 citovaného zákona a současně se nejedná o trestní řízení, občanské soudní řízení a soudní řízení správní, v rámci kterých se může fyzická osoba seznámit s utajovanou informací ve smyslu ust. § 58 odst. 4 citovaného zákona, nebylo žalobci umožněno nahlédnout do důvodů závazného stanoviska Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“), které byly v utajeném režimu. Podle stěžovatele je v této souvislosti potřebné se zabývat i tím, zda vlastní neumožnění seznámení s utajovanými informacemi mělo přímý vliv na konečné rozhodnutí v této věci. Stěžovatel se domnívá, že nikoliv, protože žalobce by nemohl obsah utajovaných informací použít ani v rámci řízení o rozkladu a ani v rámci soudního přezkumu. To, že důvody obsažené v utajeném režimu, resp. negativní závazné stanovisko, zůstaly po celou dobu ze strany MZV neměnné, lze podle stěžovatele deklarovat i v rámci řízení o rozkladu, kdy byl požádán ministr zahraničních věcí o potvrzení či změnu závazného stanoviska, vydaného politickým ředitelem dne 20. 9. 2007 pod č. j. 129354/2007-SZBP, které potvrdil. Podle stěžovatele je rozhodnou otázkou to, zda má přednost procesní úprava obsažená v ust. § 38 odst. 6 správního řádu, nebo hmotně-právní úprava obsažená v zákoně o ochraně utajovaných informací. Podle názoru stěžovatele je třeba vycházet ze zákona o ochraně utajovaných informací, jenž má přednost, a ust. § 38 odst. 6 správního řádu lze pak vnímat jako vlastní prostředek možného provedení seznámení. Stěžovatel dále namítá, že městský soud ve svém odůvodnění stroze konstatoval procesní pochybení na straně žalovaného, když neumožnil seznámit účastníka se skutečnostmi v utajeném režimu, aniž by se však vypořádal s otázkou

právních následků takového jednání na vlastní meritorní rozhodnutí, resp. na práva a povinnosti žalobce. Městský soud neuvedl ve svém odůvodnění, jakým způsobem byl procesně žalobce na svých právech zkrácen, když příslušná právní úprava nezakládá nikomu právní nárok na seznámení s utajovanými skutečnostmi. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 3. 2009 žalobce (dále též „účastník řízení“) uvedl, že má za nesporné a prokázané, že v dané věci došlo k utajení části spisu, a to v režimu „vyhrazené“. Takto utajeno bylo závazné stanovisko MZV, které nikdy nebylo součástí správního spisu, potažmo ani oddělené části správního spisu podle ust. § 17 odst. 3 správního řádu a žalobce proto neměl možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem skutečnostem, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Tato část spisu nebyla předložena ani městskému soudu a žalobce tak neměl možnost se s ní seznámit ani v průběhu soudního řízení. Žalobce se domnívá, že MZV postupovalo při utajení předmětného závazného stanoviska v rozporu se zákonem, kdy neexistovaly a neexistují důvody pro utajení jeho obsahu, a zmiňuje v této souvislosti povinnost žalovaného zkoumat, zda neexistují důvody pro přezkoumání postupu MZV ze strany Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „NBÚ“) a následný výkon státního dozoru směřujícího jednak k odtažení předmětné písemnosti, jednak k zahájení řízení o správním deliktu podle zákona o ochraně utajovaných informací, z jehož spáchání by bylo podezřelé MZV. Žalobce zdůrazňuje, že pokud by mu bylo umožněno seznámit se s obsahem závazného stanoviska MZV, mohl zvážit vedle podnětu k zahájení přezkumného řízení ministrem zahraničních věcí podle ust. § 149 odst. 5 správního řádu, či přezkumu ze strany NBÚ, i podání samostatné žaloby na přezkum předmětného závazného stanoviska soudem. Žalobce dále upozorňuje na skutečnost, že mu nebylo umožněno nahlédnout do správního spisu ve věci předmětného závazného stanoviska na MZV s odůvodněním, že MZV v dané věci žádné správní spisy nevede, kdy přítomné oprávněné úřední osoby dokonce odmítly o odepření nahlédnutí do správního spisu rozhodnout postupem podle ust. § 38 odst. 5 správního řádu, jakož i přijmout a rozhodnout o stížnosti na tento postup podle ust. § 175 téhož zákona. Postup těchto oprávněných úředních osob je podle vyjádření žalobce v současnosti předmětem trestního řízení. Žalobce je proto přesvědčen, že vyčerpal veškeré možnosti, jak se seznámit s obsahem utajovaného závazného stanoviska MZV a v řízení hájit svá práva. V návaznosti na shora uvedené žalobce navrhl, že by se měl Nejvyšší správní soud samostatně vypořádat s otázkou, zda je v dané souvislosti MZV správním úřadem a „zda závazná stanoviska dle zák. č. 38/1994 Sb. vydává ve správním řízení či procesním postupu dle správního řádu, a to v návaznosti na aplikaci rozhodnutí NSS 6 As 7/2005 Sb. a zda je v této souvislosti MZV povinno vést jak správní spis k v dané věci, tak zejména umožnit účastníkům nahlédnout do něj, či takové nahlédnutí odepřít postupem dle ust. § 38 odst. 5 s. ř.“. Žalobce má za to, že správní řád má přednost před zákonem o ochraně utajovaných informací. Takovýto přístup je nejenom v souladu s právem na

spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, ale rovněž se záměrem zákonodárce, aby se těžiště dokazování ve správním řízení nacházelo před správními orgány a nikoliv před soudy. Žalobce rovněž poukazuje na současný postup stěžovatele, když umožňuje v konkrétních řízeních podle zákona č. 38/1994 Sb. účastníkům seznamovat se s podklady pro vydání rozhodnutí v režimu „vyhrazené“ poté, kdy předloží doklad vydaný NBÚ a podepíše poučení podle ust. § 38 správního řádu. Takovýto postup mohl být zvolen i v případě žalobce, neboť zde podle jeho názoru neexistoval důvod k odlišnému postupu. V závěru vyjádření vyjádřil žalobce názor, že stěžovateli jakožto ústřednímu správnímu úřadu nesvědčí aktivní legitimace k podání kasační stížnosti, a to zejména s ohledem na princip rovnosti zbraní, kdy stát disponuje zcela odlišnými prostředky v daném řízení a nehradí soudní poplatky. Nejvyšší správní soud by proto měl podle žalobce zvážit i předložení příslušného ustanovení soudního řádu správního Ústavnímu soudu k posouzení jeho ústavnosti. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, příp. jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 38 odst. 6 správního řádu jsou z nahlížení do spisu vyloučeny jeho části, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za předpokladu, že jsou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení je sepsán protokol, který podepíše. Ustanovení odstavce 4 se nepoužije.

Podle ust. § 58 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací zvláštní právní předpis stanoví, které fyzické osoby a za jakých podmínek mají přístup k utajované informaci bez platného osvědčení fyzické osoby v trestním řízení, v občanském soudním řízení a v soudním řízení správním, a to v rozsahu nezbytném pro uplatnění jejich práv a plnění povinností v těchto řízeních. Přístup k utajovaným informacím lze v těchto případech umožnit pouze na základě poučení podle odstavce 5.

Podle ust. § 58 odst. 5 citovaného zákona poučení podle § 2 písm. i) u osob uvedených v odstavci 4 provede ten, o němž to stanoví zvláštní právní předpis. Poučení se provede přiměřeně způsobem uvedeným v § 9 odst. 1; poučení musí dále obsahovat spisové označení věci, která je předmětem řízení, a poučení o tom, že údaje o osobách, které mají přístup k utajované informaci podle odstavce 4, jsou Úřadem evidovány a mohou být využity způsobem stanoveným tímto zákonem.

Jak je z výše uvedeného patrné, zásadní stížní námitka obsažená v předložené kasační stížnosti se týká výkladu ust. § 38 odst. 6 správního řádu a jeho vztahu k zákonu o ochraně utajovaných informací. V obecné rovině lze tuto otázku chápat jako vztah dvou zcela protichůdných zájmů, a to ústavně zaručeného práva každého vyjádřit se ve své věci ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. § 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jehož odrazem je i procesní právo účastníků řízení a jejich zástupců nahlížet do správního spisu, na straně jedné a veřejného zájmu na ochraně utajovaných informací na straně druhé. Při poměrování procesních práv účastníka řízení odvozených od ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny a účelu utajování informací podle zákona o ochraně utajovaných informací je však třeba vždy aplikovat princip proporcionality.

V této souvislosti lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006 - 58, publikované pod č. 1337/2007 Sb. NSS, které se zabývalo použitím utajované skutečnosti jako podkladu pro rozhodnutí v azylovém řízení ve vztahu k procesním právům účastníka řízení. Zdejší soud v něm dospěl k závěru, že *„skutečnost, že jeden z důkazů, o něž se má rozhodnutí opírat, je utajovanou skutečností ve smyslu zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností (resp. v současnosti utajovanou informací ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti), nemůže být na újmu realizaci základního práva účastníka řízení na to, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.“* V podobném směru se vyjádřil i Ústavní soud, když v nálezu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 32, nález č. 10, str. 61, odmítl názor, že by účastník trestního řízení neměl možnost se vyjádřit k důkazu, který je utajovanou skutečností, jako názor, který je v rozporu právě s čl. 38 odst. 2 Listiny. Zdůraznil přitom, že *„postavení obhájce v trestním řízení, tj. zejména jeho procesní oprávnění, se odvíjí od postavení (práv) obviněného. Eventuelním zakotvením výjimky advokátům zůstává otevřena základní otázka, a to přístup obviněného k utajovaným skutečnostem, jež jsou obsahem důkazních prostředků v trestním řízení. Omezení takového přístupu z pohledu čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny, jakož i čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy, je stěžejí představitelné. Obdobně je stěžejí představitelné "prověřování" obviněného Národním bezpečnostním úřadem k povolení jeho přístupu k utajovaným skutečnostem (hyperbolickým příkladem dovádějícím tyto důsledky ad absurdum by byla představa bezpečnostních prověrek obviněného u trestných činů dle § 105 a § 106 tr. zák.).“*

Jakkoliv se v těchto dvou případech jednalo věcně o jiné řízení (přezkum rozhodnutí vydaného v azylovém řízení a přístup advokáta k utajovaným skutečnostem v řízení trestním), lze tyto závěry mutatis mutandis vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud proto ve světle shora uvedeného konstatuje, že ust. § 38 odst. 6 správního řádu je třeba vykládat nejenom v kontextu s ostatními procesními právy, které účastníku řízení poskytuje správní řád, tj. mj. i s právem znát důvody rozhodnutí, ale i v souvislosti s již zmíněným ustanovením čl. 38 odst. 2 Listiny. Ostatně hlavním cílem přijetí právní úpravy obsažené v ust. § 38

správního řádu byl právě požadavek respektování procesních práv ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny (srovnej Kadečka, S. a kol. Správní řád. Praha : Aspi, 2006, s. 173). Stejně tak je třeba poukázat na to, že právo účastníka řízení vyjádřit se ve své věci ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny plně respektuje s ohledem na ust. § 58 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací v neprospěch ochrany utajovaných informací jak ust. § 45 odst. 5 soudního řádu správního, tak i ust. § 40a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

Na druhou stranu si je však Nejvyšší správní soud vědom toho, jak již ostatně zdůraznil ve svém rozsudku ze dne 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006 - 58, publikovaném pod č. 1337/2007 Sb. NSS, že poskytnutí plné informace v autentické podobě, která je často výsledkem operativního šetření tajných služeb a je předmětem utajení, by mohlo potenciálně způsobit ohrožení základního cíle utajování informací, který lze ve smyslu ust. § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací spatřovat ve vyloučení vyžádání nebo zneužití utajovaných informací, jež by mohlo způsobit újmu zájmu České republiky nebo by mohlo být pro tento zájem nevýhodné, přičemž zájmem České republiky je třeba v souladu s ust. § 2 písm. b) téhož zákona rozumět zájem na ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob. Proto pokud by seznámení účastníka řízení s plným zněním utajované informace mělo znamenat popření základního cíle zákona o ochraně utajovaných informací, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu připustit, že správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech účastníka řízení sdělí pouze pro řízení relevantní obsah takové informace, a to v přiměřené formě (např. anonymizované či agregované údaje, apod.). V případě žalobce se jedná o obsah nesouhlasného závazného stanoviska MZV, který byl stěžejním důvodem pro rozhodnutí žalovaného správního orgánu o neudělení licence.

Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud vyložil ust. § 38 odst. 6 správního řádu a jeho vztah k zákonu o ochraně utajovaných informací ústavně konformním způsobem a respektoval tak prioritu ústavně zaručeného práva účastníka řízení vyjádřit se ve své věci ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny. Skutečnost, že zákon o ochraně utajovaných informací výslovně neodkazuje v ust. § 58 odst. 4 na úpravu obsaženou v ust. § 38 odst. 6 správního řádu, nemůže podle zdejšího soudu znamenat nemožnost aplikace citovaného ustanovení, jak se mylně domnívá stěžovatel, neboť účelem ust. § 38 odst. 6 správního řádu je v základní rovině upravit postup při nahlížení do správního spisu, a to včetně nahlížení do těch jeho částí, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti. Stejně tak nemá za následek popření základního cíle zákona o ochraně utajovaných informací, či dokonce veřejného zájmu na ochraně utajovaných informací. Podle ust. § 38 odst. 6

správního řádu je totiž nahlížení do těch částí správního spisu, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, umožněno pouze v situaci, kdy se jedná o části spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz. Osobami oprávněnými nahlížet do takových částí jsou toliko účastník řízení a jeho zástupce, a to pouze za předpokladu, že budou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení bude sepsán protokol, který podepíší. Předmětné poučení by pak mělo splňovat především požadavky kladené na něj ust. § 58 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací, včetně poučení o trestněprávních následcích porušení tajnosti utajovaných informací. Nutno dále zdůraznit, že právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, které je jinak s právem na nahlížení do správního spisu spojeno, je v takovém případě bezvýjimečně vyloučeno. Na základě shora předestřené se zdejší soud ztotožňuje se závěry, ke kterým městský soud dospěl v napadeném rozhodnutí, a považuje proto tuto námitku stěžovatele za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele, že městský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádal s otázkou, jakým způsobem byl procesně žalobce na svých právech zkrácen, když příslušná právní úprava nezakládá nikomu právní nárok na seznámení s utajovanými skutečnostmi, a uvádí k tomu následující. Oproti tvrzení stěžovatele městský soud ve svém rozhodnutí podrobně popsal, jaké následky způsobil nezákonný postup stěžovatele v předmětné věci. Zdůraznil přitom nejenom porušení práva žalobce seznámit se a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 6 správního řádu, ale rovněž porušení práva žalobce znát důvody rozhodnutí, které bylo navíc umocněno tím, že rozhodujícím důvodem pro neudělení licence bylo právě nesouhlasné stanovisko MZV, s jehož obsahem se však žalobce nemohl nikdy seznámit. Okolnost, že důvody nesouhlasného stanoviska MZV zůstaly po celou dobu neměnné, je proto v tomto směru bezpředmětná. Takové porušení práv žalobce, k jakému došlo v nyní projednávané věci v řízení před správním orgánem, je podle zdejšího soudu nutno vnímat nejenom jako zásah do veřejných subjektivních práv žalobce, ale dokonce ve vazbě na shora citované jako zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, který je však v demokratickém právním státě nepřípustný.

V souvislosti s úvahou stěžovatele, zda vlastní neumožnění seznámení s utajovanými informacemi mělo přímý vliv na konečné rozhodnutí v této věci, stojí za připomenutí nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, v němž předmětný soud dospěl k závěru, že za stavu, kdy napadená rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu neobsahovala důvody nevydání osvědčení k seznamování se s utajovanými skutečnostmi a stěžovatel neměl možnost se náležitě bránit jejich soudním přezkumem, je třeba je považovat za porušující právo na spravedlivý proces a zejména pak právo účastníka řízení znát důvody

rozhodnutí garantované čl. 36 odst. 2 Listiny (podobně viz nález Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02).

Spekulace stěžovatele, že by žalobce nemohl skutečnosti, které jsou utajovanými informacemi, použít v řízení o rozkladu, příp. v rámci soudního přezkumu, zcela absentuje ust. § 17 odst. 3 správního řádu a tam stanovenou povinnost správního orgánu uchovávat z důvodu ochrany utajovaných informací část písemností a záznamů odděleně mimo spis, jakož i celou řadu dalších procesních institutů, které mají zajistit ochranu utajovaných informací při jejich použití v příslušném řízení (viz ust. § 40a o. s. ř., § 116 odst. 2 téhož zákona, atd.).

Pokud jde o pochybnost žalobce ohledně aktivní legitimace stěžovatele k podání kasační stížnosti, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že tato je odvozena z ust. § 102 s. ř. s., ve spojení s ust. § 69 téhož zákona, podle kterých je k podání kasační stížnosti oprávněn účastník původního soudního řízení, z něhož vzešlo kasační stížností napadené rozhodnutí, a to jak žalobce, tak i žalovaný správní orgán. Tento závěr nebyl s ohledem na jednoznačnost zákonného ustanovení nikdy zpochybňován ze strany zdejšího soudu, ani ze strany Ústavního soudu. K dalším tvrzením žalobce se zdejší soud nevyjadřoval, neboť se z velké části jedná o spekulativní úvahy předjímající další postup žalovaného správního orgánu či nesouvisí s důvody uplatněnými v podané kasační stížnosti.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, ale je naopak povinen zaplatit úspěšnému účastníkovi řízení náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Zástupce žalobce navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby úspěšnému účastníkovi řízení přiznal náhradu nákladů řízení včetně daně z přidané hodnoty. Vlastní náklady řízení o kasační stížnosti však již nevyčísлил. Nejvyšší správní soud proto přiznal úspěšnému účastníkovi řízení náklady řízení v celkové výši 2856 Kč. Tato celková částka je tvořena částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby –

písemné podání soudu týkající se věci samé, a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Protože zástupce účastníka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle tohoto zákona činí 456 Kč. Účastníku řízení se tedy přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, kterou je mu povinen zaplatit stěžovatel, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu